

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 253/2017-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. apríla 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], Česká republika, zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Holičom, Lužická 7, Bratislava, ktorou namieta porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 12 Ct 1/2003 z 19. februára 2009, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14 Co 445/2010 zo 14. mája 2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 390/2013 z 12. novembra 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. februára 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ],

██████████, Česká republika (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Holičom, Lužická 7, Bratislava, ktorou namieta porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 12 Ct 1/2003 z 19. februára 2009 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Co 445/2010 zo 14. mája 2013 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 390/2013 z 12. novembra 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“, spolu aj „napadnuté rozhodnutia“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 12 Ct 1/2003 v procesnom postavení žalobcu, ktorý sa žalobou z 15. júna 1999 proti žalovanému v 1. rade (obchodná spoločnosť ██████████) a proti žalovanému v 2. rade (šéfredaktor denníka Pravda) domáhal ochrany osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy. Sťažovateľ sa žalobou domáhal, aby žalovaným v 1. a 2. rade bola uložená povinnosť uverejniť ospravedlnenie v tomto znení:

«██████████ a šéfredaktor ██████████ sa ospravedlňujú čitateľskej verejnosti, rodine ██████████, jeho známym a priateľom, osobitne sa ospravedlňujú všetkým, bývalým zamestnancom ██████████ ██████████, že v článku „██████████“ zo dňa 11. 11. 1998 hrubým spôsobom rozširovali tlačou nepravdivé skutočnosti o príčinách, podmienkach a priebehu konkurzu ██████████ v konkurze a hrubo osočili dobré meno, česť a dôstojnosť ██████████. Ako prejav zadostúčinenia odporcovia uverejňujú článok bez zásahu do jeho obsahu a odporca v 1. rade je povinný zaplatiť navrhovateľovi z titulu náhrady nemajetkovej ujmy sumu 399.999,- Sk.»

Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a sťažovateľovi uložil povinnosť nahradiť trovy právneho zastúpenia v sume 2 208,82 €. Na základe podaného odvolania krajský súd napadnutým rozsudkom napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výroku o náhrade trov konania

napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Dovolanie sťažovateľa proti napadnutému rozsudku okresného súdu a napadnutému rozsudku krajského súdu najvyšší súd odmietol ako neprípustné podľa v tom čase platného a účinného § 243b ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP.

Sťažovateľ namieta nedostatočné zistenie skutkového stavu veci okresným súdom, ktorý nezistil, „kto zaviniť úpadok [REDAKOVANÉ], kedy a akým spôsobom nadobudla táto spoločnosť úpadcu majetok a akým spôsobom bola ustálená konkurzná podstata, prečo, ako a či právne účinne (predával) prevádzal [REDAKOVANÉ] – [REDAKOVANÉ] vlastníctvo na nových vlastníkov v čase, keď nebolo možné predávať z dôvodu vylučovacej žaloby z 28. 08. 1997, ktorý spor skončil rozsudok NS SR č. k. 6 Obo 62/03 doručením dňa 5. 01. 2004“.

Napadnutý rozsudok okresného súdu nezodpovedá podľa sťažovateľa požiadavkám dostatočného odôvodnenia v súlade s § 157 ods. 2 OSP, keďže okresný súd riadnym spôsobom neodôvodnil, prečo sú v článku uverejnené skutkové tvrdenia pravdivé, a rovnako neuviedol, o aké dôkazy svoje argumenty opiera. Dokazovanie vo veci nedoplnil ani krajský súd, ktorý „zákonu nezodpovedajúce odôvodnenie rozsudku súdu I. stupňa jednoducho akceptoval“. Sťažovateľ navyše vyčíta odvolaciemu súdu, že neskúmal, či ide o „rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu“.

Sťažovateľ argumentuje, že všeobecné súdy konajúce v jeho veci mali nepochybne zistiť tieto skutočnosti:

- či [REDAKOVANÉ] nadobudol majetok do vlastníctva v rámci privatizácie,
- či skutočne prebral a FFNM ČSFR mu odovzdal veci nehnuteľné a veci hnutel'né,
- či boli uskutočnené právne úkony, ktorými chcel [REDAKOVANÉ] za súhlasu manželky v rámci BSM podnikat' s majetkom, ktorý nesporne a nespochybnitel'ne nadobudol do vlastníctva ako podnikateľ so sídlom v [REDAKOVANÉ].

• či boli urobené právne kroky za súhlasu manželky (§ 143 OZ: bez písomného súhlasu manželky je prevod vlastníctva absolútne neplatný) tak, aby mohlo dôjsť k prevodu vlastníctva na [REDACTED],

• či bola spísaná listina, či existovala záznamu schopná listina, na základe ktorej mohlo byť vlastníctvo prepísané na [REDACTED], ktorý ako „mimoriadnym spôsobom“ ustanovený súdom nemohol, nesmel a ani nezískal vlastníctvo. Ved' správca konkurznej podstaty majetok úpadcu nenadobúda, iba ho v konkurze predáva,

• či bol úpadca predĺžený, keď (keby) mal v čase vyhlásenia konkurzu vo vlastníctve „všetok majetok“ v hodnote viac 1,25 miliárd Kčs, ktorý [REDACTED], predtým [REDACTED], vniesol do základného imania. Ak bol [REDACTED] vlastníkom, nemohol byť vyhlásený konkurz a [REDACTED] (otec sudkyne [REDACTED]) nemohol byť nikdy ustanovený za správcu konkurznej podstaty spoločnosti [REDACTED], (príloha č. 33 a 62),

• či spoločníci a konatelia [REDACTED] po tom, čo si založilo [REDACTED] [REDACTED] dňa 24.10.1994 si predali (za zlomkové podhodnotené ceny) niekoľko stoviek mechanizmov a vozidiel a nechali pripísať na „ich“ účet spoločnosti (príloha č. 3) viac ako 20 miliónov Sk. Prečo títo konatelia nepožiadali zapísať do obchodného registra zvýšenie základného imania o hodnotu nehnuteľností na [REDACTED] ako nepeňažný vklad ? (pretože pomer vkladov [REDACTED] by bol 455.060.000,- Kčs v pomere k 20.000,- Kčs /napr. [REDACTED] / bol pre nich neprijateľný, nakoľko korešponduje s pomerom hlasov pri rozhodovaní, a hlavne pri podiele na zisku!

Preukázalo by sa, že nie sťažovateľ a jeho manželka nechceli vnieť nepeňažný vklad (len 6 listov vlastníctva) do základného imania a že práve ostatní spoločníci „nemohli chcieť“ právne účinným spôsobom „nepeňažný vklad“ dostať do obchodného registra. Tým ale zabránili tomu, že do majetku [REDACTED] nebola vnesená ani jediná nehnuteľnosť. Ani jedna nebola označená v žiadnej listine (ani len v neuskutočnenej registrácii pred štátnym notárstvom do konca roku 1992), aby mohlo byť vlastníctvo v katastri zákonným spôsobom prepísané na [REDACTED], či dokonca na [REDACTED].»

Keďže všeobecné sudy nevykonávali dokazovanie v sťažovateľom uvedenom smere, potom ani nemohli odôvodniť, že sťažovateľ *«(nie) je tunelárom a privatizačným podvodníkom a že nie on marí konkurz a poškodzuje veriteľov, ale hlavne by musel označiť „nových vlastníkov nehnuteľností“, ktorých vlastníkom je v zmysle zákona stále sťažovateľ a jeho manželka»*.

Ďalej sťažovateľ namieta aj postup odvolacieho konania, ktorý o jeho odvolaní nerozhodol verejne. Sťažovateľ v tejto súvislosti tvrdí, že ak by pojednávanie na odvolacom súde bolo verejné a odvolateľ by bol upovedomený o pojednávaní, musel by odvolací súd *„rozhodovať o prípustnosti dovolania proti svojmu rozhodnutiu. Tým, že sám neskúmal a nerozhodoval o tom, že pojednávaná vec je o rozhodnutí po právnej stránke zásadného významu, zjavne odňal právo účastníka konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p.“*.

Sťažovateľ zdôrazňuje, že s prihliadnutím na jeho vek a zdravotný stav nežiada o nápravu zrušením nezákonnosti a protiústavnosti napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, ale žiada iba priznať primerané finančné zadosťučinenie. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodňuje tým, že *„od podania návrhu uplynulo takmer 17 rokov, odkedy sťažovateľ podal návrh na začatie konania. Najpodstatnejšou časťou celého súdneho sporu je skutočnosť, že sťažovateľ trpel a trpí neistotou v spravodlivý súdny proces, čo má podstatný vplyv na zdravotný stav sťažovateľa.“*

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie označeného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu, sťažovateľovi prizná primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € a úhradu trov konania v sume 355,72 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie

svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom

prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Proti napadnutému rozsudku okresného súdu mohol sťažovateľ podať odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Sťažovateľ namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým bol ako vecne správny potvrdený napadnutý rozsudok okresného súdu, ktorým bola jeho žaloba o ochranu osobnosti zamietnutá. Sťažovateľ predostiera ústavnému súdu zásadné námietky, ktorými spochybňuje ústavnú udržateľnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, namieta ďalej, že krajský súd neskúmal, či ide o „rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu“, a rovnako namieta, že odvolací súd o jeho odvolaní proti napadnutému rozsudku okresného súdu nerozhodol verejne.

Ešte pred posúdením konkrétnych námietok sťažovateľa vznesených proti napadnutému rozsudku krajského súdu ústavný súd považoval za žiaduce vo vzťahu k tejto časti sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej v prípadoch, ak sťažovateľ uplatní mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie) spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietne ako neprípustný, je lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu

právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (napr. IV. ÚS 195/2010, III. ÚS 227/2010, I. ÚS 276/2010), t. j. v prípade sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd preskúmal vecne aj tú časť sťažnosti sťažovateľa, ktorou namietal porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu.

V zmysle čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

V súvislosti s namietaným porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd zdôrazňuje, že do jeho obsahu patrí predovšetkým právo na určitú kvalitu súdneho konania pred nezávislým a nestranným súdom, t. j. právo na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 233/04). Na druhej strane obsah tohto práva nedáva účastníkovi záruku, že súdny spor sa skončí právoplatným rozhodnutím v jeho prospech. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjde v prvom rade vtedy, ak bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu), predovšetkým vtedy, ak všeobecný súd odmietne konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01, IV. ÚS 115/03, IV. ÚS 159/05).

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre tiež zdôrazňuje, že integrálnou súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Príslušný orgán verejnej moci (všeobecný súd) však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia príslušného orgánu verejnej moci, ktoré stručne a jasne objasní skutkový

a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivé konanie (IV. ÚS 115/03). Potreba náležite odôvodniť rozhodnutie orgánu verejnej moci vyplýva z verejného záujmu, pretože je jednou zo záruk, že jeho postup a rozhodnutie nie sú arbitrárne, neprehľadné a zároveň sú kontrolovateľné verejnosťou (m. m. IV. ÚS 296/09).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že nezávislé rozhodovanie všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavou a zákonom ustanovenom procesnoprávnom, ako aj hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec súdneho rozhodovania tvoria predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ktoré sú vyvoditeľné z čl. 6 ods. 1 dohovoru. Všeobecný súd by mal v argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že práve on má poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (m. m. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

Uvedené východiská bol v konaní o veci sťažovateľa povinný dodržiavať aj krajský súd, pričom úlohou ústavného súdu bolo zistiť, či napadnutý rozsudok krajského súdu je z ústavného hľadiska s prihliadnutím na uvedené východiská akceptovateľný a udržateľný.

V súvislosti s námietkou nedostatočného odôvodnenia sťažovateľ argumentuje, že okresný súd v napadnutom rozsudku ústavne akceptovateľným spôsobom neodôvodnil, prečo sú skutkové tvrdenia pravdivé a o ktoré dôkazy svoje závery oprel, pričom napadnutý rozsudok krajského súdu, stotožňujúc sa s týmto nedostatočným odôvodnením okresného súdu, rovnako porušuje právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie.

Sťažovateľ odôvodnil žalobu tým, že denník Pravda uverejnil 11. novembra 1998 článok s názvom „[REDAKOVANÉ]“ s podtitulom „[REDAKOVANÉ]“, v ktorom boli uverejnené (podľa jeho tvrdenia) nepravdivé výroky:

«1. Právnym nástupcom bývalého štátneho podniku v rámci 1. vlny tzv. veľkej privatizácie sa stal [REDAKOVANÉ].

2. Išlo o obrovský podvod s privatizáciou majetku [REDAKOVANÉ].

3. [REDAKOVANÉ] zachoval služobnú mlčanlivosť.

4. Spory na súdoch a katastroch, vyvolané bývalým generálnym riaditeľom a jedným z konateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], maria uspokojovanie veriteľov.

5. Od konkurzných veriteľov sa dozvedel, že napriek rozhodnutiam NS SR sa [REDAKOVANÉ] považuje za vlastníka celého majetku, ktorý je zapísaný v konkurznej podstate.

6. [REDAKOVANÉ] s manželkou si uplatnili nárok proti správcovi vo výške okolo 1,7 miliardy Sk napriek tomu, že celý majetok bol v roku 1992 odkúpený za 455 mil. Sk a [REDAKOVANÉ] zo svojich peňazí zaň nezaplatil ani korunu.

7. Netrpezliví veritelia vraj zápisnične žiadali okresné úrady a katastrálne úrady v SR, aby „bezodkladne zapísali na úpadcu“, čiže [REDAKOVANÉ] vlastníctvo k nehnuteľnostiam.

8. Pri privatizácii išlo o priamy predaj a nie o verejnú súťaž. Ešte čudnejšie je, že cena bola zrazu určená na 455 mil. Kčs.

9. V privatizačnom bludisku autor tvrdí, že privatizačný projekt sa v oficiálnych dokumentoch nenachádza.

10. Prišiel lacno k veľkému úveru. Šesť dní po podpísaní zápisnice o prevzatí majetku požiadal [REDAKOVANÉ] firmu [REDAKOVANÉ] o znalecké ocenenie majetku na účely poskytnutia bankového úveru. Objednávku urobil v mene firmy [REDAKOVANÉ]. Ak sa pýtate, ako sa [REDAKOVANÉ] podarilo vypracovať

znalecký posudok na taký rozsiahly majetok za jediný deň, zaujíma vás to právom, ale odpoveď zatiaľ nepoznáme. Bol to vari zázrak?

11. Transakciu korunoval [REDAKOVANÉ] o deň na to, keď uzatvoril záložnú zmluvu. Tou zriadil záložné právo len na niekoľko pozemkov v katastrálnom území [REDAKOVANÉ]. Ostatný majetok, ktorý sa nachádzal na území Slovenska, zostal bez tiarch.

12. [REDAKOVANÉ] sprivatizovaný majetok nezaevidoval do evidencie [REDAKOVANÉ] firmy.

13. Kto za tým stál? Zmenou spoločenskej zmluvy zo dňa 31. 12. 1992 vniesol majetok ako nepeňažný vklad do obchodného imania [REDAKOVANÉ]. Najprv deklaroval zmenu dovtedajšieho obchodného mena a premenoval ho na [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ].

14. Miliónové dary boli poskytnuté manželke. Daň z prevodu dodnes nie je zaplatená.

15. Obchodné vedenie niekoľkokrát upozornilo generálneho riaditeľa, že z majetku spoločnosti odčerpával nezákonne niekoľko miliónov korún.

16. Prípado na pokračovanie. Samotnému vyhláseniu konkurzu predchádzalo dohodovacie konanie.

17. Navrhovateľ sám podpísal návrhy na zápis vlastníckeho práva na [REDAKOVANÉ].

18. V júni 1997 zobral z mechanizačného závodu 15 nákladných automobilov, hoci Krajský súd v Bratislave zakázal akýmkoľvek spôsobom disponovať s majetkom úpadcu.

19. Pokiaľ autor cituje rozsudok a tvrdí, že úpadca má zakázané s majetkom disponovať, tak úpadcom je [REDAKOVANÉ]. Vlastníkom je však navrhovateľ.

20. Z porady najväčších veriteľov [REDAKOVANÉ] vyplýva, že títo odporučili správcovi konkurznej podstaty urýchliť priebeh konkurzu aj „prostriedkami mediálnej politiky“.

21. Pokiaľ je v článku uverejnený schvaľovací protokol, je urážka mena a vážnosť znižujúca poznámka pod pravdivým dokladom znenia „o [REDAKOVANÉ] nebolo ešte ani chýru.“»

Krajský súd sa v napadnutom rozsudku stotožnil s právnym názorom okresného súdu vyjadreným v jeho napadnutom rozsudku, podľa ktorého výroky 1, 2, 3, 7, 8, 9, 14, 16 a 20 nemôžu zasahovať do osobnostných práv sťažovateľa, keďže sa ho osobne „nedotýkajú“

(dotýkajú sa bližšie špecifikovaných obchodných spoločností a iných fyzických osôb), takže je vylúčené, aby bol týmito výrokmí priamo zasiahnutý na svojich osobnostných právach.

V súvislosti s výrokom 4 krajský súd uviedol, že „*sám navrhovateľ potvrdil, že podával rôzne návrhy a podania za účelom určenia jeho vlastníckych práv. Uvedené tiež potvrdila vo výpovedi jeho manželka, teda zjavne nejde o nepravdivé tvrdenie, a toto nezasahuje do jeho osobnostných práv.*“. Vo vzťahu k výroku 5 krajský súd zvýraznil, že samotný sťažovateľ nepreukázal opak tohto tvrdenia, teda žeby sa nepovažoval za vlastníka majetku zapísaného do konkurznej podstaty.

K výroku 6 krajský súd uviedol, že sťažovateľ nepopieral, že si v „*konkurze uplatnil vyššiu sumu ako tú, ktorú vniesol do spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Rovnako je pravdivé tvrdenie, že navrhovateľ nezaplatil ani korunu zo svojich peňazí, lebo peniaze predsa platila spoločnosť odlišná od navrhovateľa.*“.

K výroku 10 krajský súd uviedol, že ide o výrok, ktorý nenavádza čitateľa na „*urobenie si negatívneho názoru o navrhovateľovi. Posudok vychádzal z výmery pozemkov a doporučenej ceny podľa vtedy platnej vyhlášky, preto jeho ocenenie bolo možné urobiť rýchlo. V 11. a 12. tvrdení autor článku konštatuje len fakty, a navrhovateľ opätovne tieto skutočnosti nepopiera. Vykonanie navrhnutého dokazovania k 13. tvrdeniu nebolo potrebné, lebo aj z listinných dokladov založených v spise (listina o zmene spoločenskej zmluvy) vyplýva vnesenie majetku do obchodného imania [REDAKOVANÉ] a to isté platí aj o premenovaní obchodného mena. Išlo teda o pravdivé informácie. Tvrdenie pod č. 15 jednoznačne potvrdili vo svojich výpovediach konatelia [REDAKOVANÉ] – páni [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], a ani odvolací súd nemá dôvod tieto výpovede spochybňovať.*“.

Krajský súd sa v napadnutom rozsudku stotožnil s odôvodnením okresného súdu, ktorý v napadnutom rozsudku k tvrdeniu, podľa ktorého sťažovateľ sám podpisoval návrhy na zápis vlastníckeho práva „*na [REDAKOVANÉ]*“ (tvrdenie 17), uviedol, že „*navrhovateľ toto skutkové tvrdenie vytrhol z kontextu článku, konkrétne z vety - Teraz už [REDAKOVANÉ] tvrdil, že zmena spoločenskej zmluvy nie je vkladuschopnou listinou, hoci krátko predtým sám*

podpisoval návrhy na zápis vlastníckeho práva na [REDAKOVANÉ]. Súd je toho názoru, že takto vytrhnutá informácia z kontextu článku nie je spôsobilá bez bližších súvislostí a informácií uvedených v časti predchádzajúcej tejto vete zasiahnuť do osobnostného práva navrhovateľa.“ (citované z napadnutého rozsudku okresného súdu).

Napokon ani v kontexte s tvrdeniami citovanými v bodoch 18, 19 a 21 krajský súd nezistil, žeby išlo o výroky, ktoré by boli spôsobilé zasiahnuť do osobnostných práv sťažovateľa, keďže «zobratie... automobilov (tvrdenie 18.) potvrdili vo svojich výpovediach svedkovia. Navyše opäť toto bolo vytrhnuté z kontextu, a tejto vete predchádza konštatovanie, že navrhovateľ sa cítil ako vlastník celého majetku, čo sám navrhovateľ aj potvrdil, keď tvrdil, že nakladal len so svojim majetkom. Tvrdeniu pod č. 19 nemožno pripisovať akúkoľvek relevanciu, lebo nejde o obsah článku, ale len o komentár navrhovateľa. Navyše pokiaľ autor cituje rozsudok a tvrdí, že úpadca má zakázané s majetkom disponovať, treba aj brať do úvahy, že úpadcom je [REDAKOVANÉ]. K 21. tvrdeniu odvolací súd už len uvádza, že použitie výrazov „veľké triky“, „o navrhovateľovi nebolo ani chýru“ neznejú dehonestujúco voči navrhovateľovi. Autor článku v prípustnej miere použil novinársky jazyk, ktorý môže znieť aj trochu provokujúco. Čo sa týka zverejnenia trestného oznámenia, toto nepredstavuje zásah do osobnostného práva tak, ako to predpokladá ustanovenie § 11-§13 OZ.».

Na základe uvedených skutočností krajský súd uzavrel, že „obsah článku korešpondoval so skutočnými faktami a udalosťami, resp. postupom privatizácie a začleňovania majetku [REDAKOVANÉ] do majetku spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Niektoré jednotlivé fakty uvádzané v článku potvrdili vypočutí svedkovia, niektoré priamo vyplývajú z listín, ktoré predložil samotný navrhovateľ (zápisnica, ktorej súčasťou bolo vnesenie majetku spoločnosti), a niektoré fakty potvrdil sám navrhovateľ (hoci sa ich snažil dostať do iného kontextu, a namietal, že v článku chýbali akoby viaceré pohľady na udalosti). Okrem toho teba uviesť, že súd bol povinný držať sa návrhu a preskúmať všetky tvrdenia, ktoré napadol navrhovateľ. Navrhovateľ v podstate vyňal z textu článku niektoré tvrdenia a fakty s tým, že podľa neho len tieto zasahujú do jeho práva na ochranu osobnosti. Preto s postupom súdu

prvého stupňa, ktorý ich preskúmaval jednotlivo, pričom tie, ktoré sa netýkali navrhovateľa vyhodnotil ako nespôsobilé spôsobiť navrhovateľovi ujmu, možno súhlasiť.“.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Vychádzajúc predovšetkým z citovaných častí odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ústavný súd zastáva názor, že právne závery, ku ktorým v súvislosti s jednotlivými tvrdeniami uvedenými v článku uverejnenom v denníku Pravda 11. novembra 1998 odvolací súd dospel a podľa ktorých k zásahu do osobnostných práv sťažovateľa nemohlo dôjsť, nemožno považovať za svojvoľné, resp. arbitrárne. Krajský súd zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetlil svoj skutkový a tomu zodpovedajúci právny záver, pričom výklad a aplikácia príslušných ustanovení vo veci uplatňovaných právnych noriem nie je v rozpore s ich podstatou a zmyslom. Ústavný súd v takýchto prípadoch nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov všeobecného súdu.

Sťažovateľ osobitnou námietkou argumentuje, že krajský súd neskúmal, či ide o „rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu“.

V súlade § 238 ods. 3 OSP (právna úprava účinná v čase rozhodovania krajského súdu) môže odvolací súd bez toho, aby bol viazaný návrhom účastníka konania, vysloviť vo svojom potvrdzujúcom rozsudku prípustnosť dovolania z dôvodu, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. V takomto prípade však výrok potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu o tom, že v prerokúvanej veci ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, musí korešpondovať s odôvodnením samotného rozhodnutia. Povinnosťou odvolacieho súdu je preto uviesť, v čom spočíva otázka zásadného právneho významu tak, aby dovolací súd vedel položenú otázku z hľadiska zásadného právneho významu posúdiť a vo veci následne rozhodnúť. V samotnom odvolacom rozhodnutí musí odvolací súd vysvetliť, z akých dôvodov považoval za správny ten z viacerých právnych názorov, z ktorého pri posúdení konkrétnej veci vychádzal.

Z napadnutého rozsudku krajského súdu nevyplýva (a v sťažnosti to netvrdí ani samotný sťažovateľ), žeby odvolací súd mal vôbec pochybnosti o právnom posúdení určitej otázky, resp. žeby pri právnom posúdení veci z viacerých možných alternatív vychádzal. Za tejto situácie je preto námietka sťažovateľa o povinnosti krajského súdu skúmať, či vo veci ide o „*rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu*“, neopodstatnená, keďže právne posúdenie veci krajským súdom bolo jednoznačné a sťažovateľ v sťažnosti ani v dovolaní proti napadnutému rozsudku krajského súdu neuvádzal skutočnosti, ktorými by rozporuplnosť právneho posúdenia veci preukázal.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pokiaľ sťažovateľ namietal aj procesné pochybenie krajského súdu, ktorého sa mal dopustiť svojím postupom predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozsudku tým, že o podanom odvolaní proti napadnutému rozsudku okresného súdu krajský súd rozhodol

bez nariadenia pojednávania, na ktoré by sťažovateľa riadne predvolal, ústavný súd pre úplnosť dodáva, že táto námietka bola predmetom preskúmania najvyšším súdom v rámci dovolacieho konania. V dovolaní proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ namietal, že týmto postupom došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom v súlade s § 237 ods. 1 písm. f) OSP. Z uvedeného dôvodu bolo z hľadiska ústavného súdu pri posudzovaní opodstatnenosti sťažnosti kľúčové preskúmať, či sa so sťažovateľom namietaným procesným pochybením krajského súdu ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal najvyšší súd v dovolacom konaní (k tomu pozri odôvodnenie ďalej).

II.3 K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

Sťažovateľ namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým dovolací súd jeho dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu odmietol podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP ako procesne neprípustné. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sťažovateľ považuje za arbitrárne, keďže sa v ňom najvyšší súd podľa jeho tvrdenia nevysporiadal dostatočne so všetkými jeho námietkami.

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti, ústavný súd v rámci predbežného prerokovania podrobil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu prieskumu z ústavne významných hľadísk, pričom sa sústredil na posúdenie, či sa najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s dovolacími námietkami sťažovateľa, ktorými odôvodňoval prípustnosť dovolania z dôvodov uvedených v § 241 ods. 2 písm. b) a c) a § 237 ods. 1 písm. f) OSP.

V súvislosti s preskúmaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd poukazuje v prvom rade na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v zásade do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti

a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010).

Právne východiská k posúdeniu prípustnosti dovolania podľa dovolacieho dôvodu ustanoveného v § 237 ods. 1 písm. f) OSP (sťažovateľ odôvodňoval prípustnosť dovolania tým, že okresný súd zamietol jeho návrhy na dokazovanie a napadnutý rozsudok v tejto časti nedostatočne odôvodnil, ako aj tým, že krajský súd rozhodol o podanom odvolaní bez nariadenia pojednávania, na ktoré by sťažovateľ riadne predvolal, pozn.) najvyšší súd v napadnutom uznesení formuloval takto:

„Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký nesprávny procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Podľa § 120 ods. 1 druhá veta O.s.p. súd rozhodne, ktoré z účastníkmi označených dôkazov vykoná. Z vyššie uvedeného vyplýva, že súd ako orgán, ktorému je zverený výkon súdnej moci, je oprávnený rozhodnúť, ktorý z dôkazov navrhnutých účastníkmi sa vykoná, pretože je to potrebné na zistenie skutkového stavu v rozsahu potrebnom pre vydanie rozhodnutia vo veci samej. Súd ako nezávislá autorita rozhodujúca spory a iné právne veci a ktorá vedie priebeh súdneho konania, nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky dôkazy navrhnuté účastníkmi konania na preukázanie rozhodujúcich skutočností. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, je vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 druhá veta O. s. p.) a nie účastníkov konania. S ohľadom na namietaný dôvod dovolateľom (nevykonanie dôkazov) dovolací súd uzatvára, že nevykonaním dôkazov navrhnutých účastníkom konania, sa nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) O. s. p., pretože týmto postupom súd neodňal účastníkovi možnosť konať pred súdom. Rovnaké, prípadne takmer identické právne závery sú judikatúrou dovolacieho súdu konštatované v rozhodnutiach publikovaných pod č. R 37/1993 a R 125/1999. K nedostatkom odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu žalobcu na vykonanie ďalších dôkazov, dovolací súd dodáva, že sa s týmto tvrdením žalobcu nestotožňuje, nakoľko súd prvého stupňa svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil v rozsudku (č. l. 320), kde uviedol, že vykonanie ďalších žalobcom

navrhnutých dôkazov by nemalo význam a vykonané dôkazy sú dostačujúce pre rozhodnutie vo veci samej.“

K námietke odňatia možnosti konať pred súdom, ku ktorému malo dôjsť tým, že krajský súd nenariadil pojednávanie pred rozhodnutím o odvolaní proti napadnutému rozsudku okresného súdu, najvyšší súd v napadnutom uznesení uviedol, že „*podľa § 214 ods. 1 O. s. p. v znení zákona č. 384/2008 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť 15. októbra 2008, na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej, nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O. s. p., ale aj v ostatných prípadoch (iné než sú uvedené v § 214 ods. 1 O. s. p.) môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania. Z vyššie citovaných ustanovení § 214 ods. 1 a 2 O. s. p. vyplýva, že v prípadoch predpokladaných ustanovením § 214 ods. 1 O. s. p., odvolací súd je povinný nariadiť ústne pojednávanie a v ostatných prípadoch môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania. V danej veci odvolací súd dospel k správne mu záveru, že môže rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, pretože v právnej veci žalobcu nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, v jeho veci bez nariadenia pojednávania nerozhodol súd prvého stupňa a nariadenie ústneho pojednávania si nevyžadoval iný dôležitý verejný záujem. Ako z vyššie uvedeného vyplýva, tak odvolací súd podľa procesnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 214 O. s. p. mohol prejednať odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania a preto týmto postupom, ktorý bol vykonaný v súlade so zákonom (§ 214 O. s. p.) nebola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.*“. Citovanú argumentáciu najvyššieho súdu k tejto námietke sťažovateľa ústavný súd považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľnú.

K dovolacím dôvodom súvisiacim s existenciou väd konania, ktoré mali mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a nesprávne právne posúdenie veci, najvyšší súd v napadnutom uznesení zdôraznil, že tieto sú síce dovolacími dôvodmi v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) a c) OSP, možno ich však uplatniť len vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné, keďže tieto dôvody samotné prípustnosť dovolania nezakladajú. Keďže však

v prípade sťažovateľa nebolo dovolanie procesne prípustné, najvyšší súd sa týmito dôvodmi z vecného hľadiska nezaoberal. Tento záver najvyššieho súdu zodpovedá ustálenej súdnej praxi a ústavný súd ho nemá dôvod spochybňovať.

Sumarizujúc svoje predbežné závery, ústavný súd konštatuje, že zastáva názor, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení ústavne konformným spôsobom zaoberal so všetkými kľúčovými dovolacími námietkami uplatnenými sťažovateľom, pričom právne závery, ktoré k nim najvyšší súd zaujal, zodpovedajú obsahu a zmyslu právnych noriem, ktoré dovolací súd pri rozhodovaní o dovolaní aplikoval. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je preto podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné a nesignalizuje takú príčinnú súvislosť medzi ním a sťažovateľom označenými právami, ktorá by zakladala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd poukazuje na to, že súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňuje (umožňoval), preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľovi k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto aj túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, nebol dôvod, aby sa zaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2017